Iz knjige "SVJEDOČANSTVO GLORIE POLO"

...

"Na kraju me je GOSPODIN BOG zapitao: „Kakvo duhovno blago MI donosiš sobom?“

Ja još mislim: „Što ON misli pod duhovnim blagom?“ Ja sam stajala pred NJIM s praznim rukama; moje ruke su bile bez ičega; one su jednostavno visjele a da nisu nešto držale ili radile, od ramena na dolje. I tog časa čujem kako mi ON govori:

„Što ti sada koristi da si imala u vlasništvu dva stana, da su tvoje vlasništvo bile neke kuće, da si ti čak mogla nazvati svojim vlasništvom više ordinacija?

Što ti to sada koristi da si smatrana visoko osposobljenom zubaricom za tu struku, koja je bila veoma uspješna?

Jesi li mogla jedan prašak jedne tvoje cigle iz tvojih zgrada ovamo sobom donijeti?

Imaš li možda dobro nabijen novčanik ili tvoju debelu bilježnicu čekova sobom?“

I kada me je ON tada još zapitao:

„Što si učinila s talentima koje sam ti JA dao?“, - pomislila sam: „Što ON misli pod talentima? Što time ON hoće reći?“ I najednom sam to spoznala. Postala sam svjesna, da sam ja dobila zadatak, da branim i povećam „Kraljevstvo ljubavi“, „Kraljevstvo BOŽJE“.

Ja Sam jednostavno posve zaboravila da posjedujem također jednu dušu, i još manje sam se

sjećala da sam dobila i talente. I gotovo nisam ni bila svjesna da je jedan od tih talenata bila sposobnost da trebam biti sredstvo Božjeg milosrđa, da sam morala djelovati kao NJEGOVA milosrdna ruka.

I tako nisam bila svjesna da je sve dobro koje sam propustila i nisam učinila, nanijelo GOSPODINU BOGU velike boli i tešku žalost.

Ljubav BOŽJA – spasenje duša

Vi morate znati o čemu me GOSPODIN uvijek i uvijek ponovno pitao! ON je uvijek iznova govorio o LJUBAVI, o nesebičnoj ljubavi, koja nije vezana ni uz kakve uvjete. I stoga se uvijek iznova očitovao manjak te LJUBAVI, te „CARITAS“, tih dobrih djela, tog širokog spektra kršćanske ljubavi prema bližnjemu.

Ta odsutnost NJEGOVE božanske Ljubavi, koju je ON svima nama položio u kolijevku kao zadatak i talent, bila je , kratko rečeno, rezultat cjelovitog pogleda svih mojih događaja dosadašnjeg života.

I tada mi je ON razjasnio: „Znaj, tvoja duhovna smrt, umiranje tvoje duše, je započelo…“. I sada sam vidjela posve jasno: ja sam još bila na životu, ja sam još disala, ali zapravo ja sam već bila mrtva; moja duša već je bila umrla, ona je bila ugušena.

Da biste vi sami vidjeli, što je „duhovna smrt“; što znači da je duša umrla, da je ugušena; vi biste morali vidjeti kako jedna duša izgleda koja osjeća samo MRŽNJU; kakav užas i kakva jeza izlazi iz takve duše koja je uvijek samo ogorčena, mrzovoljna i nepodnošljiva.

Ona čitavo vrijeme misli samo na to, kako bi čitavom svijetu nanijela nova zlodjela. Tako izgleda jedna duša kada je posve ispunjena teškim grijesima. Moja duša je primjer za to.

Izvana sam ja ugodno mirisala i nosila sam skupe haljine, ali moja duša ovdje unutra užasno je zaudarala i kretala se samo u dubinama ljudskih i đavolskih zlodjela.

Posve je razumljivo i pravo da sam imala sve te depresije i da me je gorčina obuzela. I ON mi je razjasnio slijedeće:

„Tvoja duhovna smrt već je tada započela, kada si postala posve neosjetljiva za tvoje bližnje i njihove patnje. Kako nisi više imala nikakav osjećaj za njih, to je bila jedna opomena od MENE i to ti je trebao biti znak upozorenja, kada sam ti stavljao pred oči patnje tvojih bližnjih – u tolikim prigodama i u svim dijelovima svijeta.

Ili kada si na televiziji ili preko drugih medija komunikacije mogla vidjeti kako su ljudi ugrabljeni (odvedeni), ubijeni, raskomadani bombama i prognani, ti si često imala sam površni komentar

na svojim usnama, kao: 'Jao! Ti siromašni ljudi! Kakvi li se grijesi na njima počinju!'

Ali patnje tvojih bližnjih nisu te gotovo ništa dirnule, one nisu ušle u tvoje kameno srce, njihova se sudbina odbila od tebe.

U tvojem srcu ti nisi gotovo ništa osjetila!

Tvoje srce je bilo tvrdo kao kamen, kao ledena stijena.

Tvoji grijesi su okamenili tvoje srce, učinili tvrdim i hladnim!“

I kada je sada moja „Knjiga života“ bila zatvorena, možete sigurno zamisliti kakav sram i žalost su me obuzeli.

Ali k tome je još nešto nadošlo, - i ta je bol postala još veća, još nepodnošljivije, - što sam osjetila preveliko kajanje, zbog toga kako sam se zlo i nezahvalno ponašala u svojem životu

prema svojem Stvoritelju, BOGU OCU.

Jer usprkos svim mojim teškim grijesima, usprkos mojem posve nečistom duhu i uvijek mojoj velikoj ravnodušnosti, usprkos mojoj mlakosti i svim mojim užasno groznim osjećajima prema svojim bližnjima, GOSPODIN BOG me je uvijek sve do posljednjeg časa tražio, za mnom išao i čekao je na znak moje volje za obraćenje i povratak.

Uvijek iznova je slao osobe, koji su se ukrštavali s mojim životnim putem i koji su bili njegova sredstva da bi me pokrenuli na razmišljanje te da se NJEMU povratim. Na taj način mi je govorio, privukao je pozornost na SEBE, time me je – često posve glasno - pozivao.

On mi je mnoge stvari također oduzeo, da me potakne na razmišljanje. Poslao mi je iskušenja i teška vremena. Bacio mi je teška razočaranja kao klip pod noge. Sve to mi je trajno činio samo

da me ponovno dobije natrag, da me dovede na pravi put, u očinsku kuću.

ON je do zadnjeg časa stvarno sve pokušao i čekao na jedan znak s moje strane. ON nije nikada slomio moju slobodnu volju. Ja sam trebala prepoznati NJEGOV zov i čekanje i tada, posve slobodno, donijeti pravu odluku.

Znate li tko je i kakav je naš BOG, OTAC sviju?

On stoji kao prosjak na rubu našeg životnog puta. I kao prosjak ON nas uvijek iznova moli, trči za nama, često je i težak; ON plače i nastoji omekšati naše okamenjeno srce, i tužan je sve do nutrine SVOGA Presvetog Srca, kada mora tako često doživjeti kako MU pokazujemo samo hladna leđa i na NJEGA jednostavno ne pazimo, ili čak samo tako radimo, kao da GA nismo zapazili.

ON se tako često i tako mnogo ponizuje - upravo kao što se na KRIŽU ponizio – samo da postigne da se obratimo i promijenimo svoj život, i povratimo se NJEMU u očinsku kuću.

I kada sam MU rekla: „Poslušaj, moj GOSPODINE, TI si me prokleo!“ – opet sam postala

svjesna, kako sam bila bezobrazna. Naravno to nije bilo tako, jer ON me nije prokleo, jer sam ja sama sve to prouzročila. Postalo mi je jasno da sam ja po miloj volji – u slobodi ljudskog stvorenja, koje BOG uvijek poštuje - donijela odluke.

Ja sam potražila svojega OCA i svoj klan.

I otac, kojega sam za sebe izabrala, nije bio BOG OTAC, nego sam si uzela SOTONU, ĐAVLA, za oca i vođu svojega života. Po njegovoj volji i po njegovim lažima vodila sam svoj život. On i njegova obmana bili su smisao mojega jadnog života.

I kada se sada zatvorila moja „Knjiga života“, uvidjela sam u duhu da ja još uvijek visim glavom prema dolje na rubu groznog, tamnog ponora.

I postala sam sigurna da se ne mogu braniti i da ću pasti u tu tamnu rupu, tamo gdje pretpostavljam da su jedna vrata, kroz koja ću ući u „vječnu tamu“ da se nikad više nećemo vidjeti.

I tako sam očajna počela vikati svom snagom i zazivati. Vapila sam svim svecima, da me spase. I ne možete si zamisliti kako sam se sjetila nekih svetaca. Nisam znala da znam tolike svece i njihova imena. Jer sam bila tako mlaka, još više stvarno slaba katolkinja.

Ali tog časa mi je prošlo glavom da ću biti spašena. I bilo mi je posve svejedno, da li će me spasiti sveti Josip, radnik, ili sveti Franjo iz Asiza, ili inače neki drugi zazvani svetac. Glavno je bilo da ću biti spašena. Na kraju krajeva izrekla sam imena svetaca koje sam znala. Više mi nije dolazio u pamet nijedan, i najednom je sve postalo posve tiho.

I ta tišina je učinila da ponovno osjetim svoje neopisive boli. Osjetila sam jednu prazninu, koja je bila bezutješna. Osjećala sam se osamljenom i posve napuštenom.

I mogla sam misliti samo na to da na zemlji svi ljudi sigurno na mene misle i pri tome u svojoj glavi imaju samo „moj dobar glas da sam dobra, lijepa i sveta“. Taj dobar glas ja sam stekla doslovno po svojem prividnom svijetu koji sam sama izgradila.

Svi su žalili za mnom, govorili su o mojoj "svetosti", čekali su moju smrt, da tada svoju "sveticu", koju su u stvarnom životu osobno poznavali, zazivaju i mole za ovo ili ono „čudo“.

I pogledajte samo u kakvom teškom položaju sam se nalazila. Nitko od tih tugujućih ljudi na zemlji, koji su očekivali da ću umrijeti, pa ni najgori moji neprijatelji nisu mogli zamisliti u kakvoj beznadnoj situaciji se nalazim, naime posve kratko pred vječnim prokletstvom, pred odlazak u pakao, u čije postojanje većina tih ljudi koji su bili u žalosti, nije više vjerovalo.

I kako su mi te misli prolazile glavom i pri tome sam uvijek samo niječući glavu pokretala amo tamo – za znak nesporazuma o tom neslaganju između mojeg stanja i žalobnih misli onih koji su preostali, tada sam svoje oči podigla prema gore, i vidim oči svoje majke i naši su se pogledi sreli. Gledale smo se, gledale smo se izravno u oči.

I u teškim bolovima sam zavapila svojoj majci:

„Majko! Kakva sramota. Oni me osuđuju na prokletstvo. Odatle, kamo ja sada moram poći, ja se nikada više neću vratiti i mi se više nikada nećemo moći vidjeti.“

Tog časa podijeljena je mojoj majci velika, predivna milost. Ona je čitavo vrijeme bila posve nepomična i ukočena. I najednom joj je dopušteno da svoja dva prsta podigne prema gore i time mi čini jasan znak, da gledam prema gore.

I tog časa pale su s mojih očiju dvije velike ljuske, koje su mi uzrokovale neizrecive boli i koje su bile uzrokom moje duhovne sljepoće. One su dakle pale s mene i naglo sam ugledala nešto neopisivo lijepo, u sredini našega GOSPODINA ISUSA KRISTA.

Ujedno mi padne na pamet kako je jedna moja pacijentica jednom meni rekla:

„Gledajte gospođo Doktorice, i utisnite si u uši. Vi ste materijalistički usmjereni, ali jednog dana vi ćete se sjetiti i misliti na ovo što vam sada govorim.

Da, vama će biti gorko potrebno, kada budete u najvećoj opasnosti, iz koje se nećete moći izvući. Pri tome nije važno kakve vrsti je ta opasnost. Kada dakle budete u toj opasnosti, tada jednostavno zovite GOSPODINA ISUSA KRISTA i molite GA, da vas ON pokrije i zaštiti SVOJOM Predragocjenom, Svetom Krvi.

Na taj način ON vas neće nikada napustiti ili samu ostaviti.

Jer je ON SVOJOM Predragocjenom, Svetom Krvi platio otkupninu također i za vas i za spas vaše duše!“

I u velikom kajanju i stidu, s teškim bolima u svojem srcu počela sam svim plućima vikati:

„GOSPODINE ISUSE KRISTE, smiluj mi se! Oprosti mi! GOSPODINE, pruži mi ipak jednu drugu prigodu!“

I tada sam doživjela najljepši čas čitave oe povijesti. Nedostaju mi jednostavno riječi da bih pravo opisala taj čas. ON, naš GOSPODIN ISUS KRIST silazi dolje i izvlači me iz tog crnog, groznog blata, iz te strašne rupe koja uzrokuje tjeskobu.

I kad me je ON digao i uzeo za ruku, sve te nakaze, ta odvratna i gadljiva stoka i ta mjesta na koži koja su me palila i koje sam ranije osjećala, otpali su s mojeg tijela i čitavo tlo poda mnom bilo je puno tog smeća.

On me je dakle podigao i odnio me na ovo udobno mjesto, koje sam već ranije opisala. I s tom neizrecivom Ljubavi, koja se jednostavno ne može opisati, ON mi govori:

„Ti ćeš se vratiti na zemlju, ti ćeš dobiti drugu šansu…“

Ali pri tome kaže veoma ozbiljno:

„Ali tu milost povratka ne dobivaš ti zbog mnogih molitava tvojih prijatelja i rodbine. Jer treba očekivati i posve je normalno da tvoja vlastita obitelj i osobe, koje te cijene, za tebe mole i MENI se zbog tebe utječu.

Nego ti se smiješ natrag vratiti zbog molitava tolikih ljudi, koji nisu od tvojeg mesa i krvi, i koji ne pripadaju tvojoj obitelji.

Tako mnogi ljudi, tebi posve strani, gorko su plakali, slomljena srca i iz dubine duše MENI su se molili i uzdizali su svoja srca s osjećajem najveće ljubavi i suosjećanja za tebe.“

(Usporedi: u Svetoj misi:: „Gore srca“ – „Imamo kod GOSPODINA“)

I tog časa ugledam kako bezbroj svjetlila, kao mali bijeli plamičci, koji su puni nesebičnom, čistom ljubavlju počinju svijetliti. I najednom vidim sve osobe koje su za mene molile.

Bilo je to očitovanje *moći prosne molitve*. Svi ti plamičci bile su tisuće ljudi, koji su u novinama, preko radio vijesti i na TV čuli o mojoj nesreći po udaru munje. Oni koji su bili dirnuti tim vijestima, koji su zbog toga plakali, za mene upravljali GOSPODINU strjelovite molitve i koje su time došle do pravog suosjećanja.

Mnoge od njih su tako mnogo ponudili i žrtvovali za mene i za moje spasenje. Vi morate znati, da je najveći dar koji nekome možete dati jest *prinos svete mise.* Jer Sveta Euharistija nije ljudsko djelo nego je izravan BOŽJI zahvat u svijet.

Ali je jedan plamen bio posebno velik, uzdižući se iznad svih ostalih i sjajeći, koji je davao više svjetla nego svi ostali. To je bio plamen osobe, koja je unijela u molitvu najviše nesebične, prave ljubavi prema bližnjemu.

Zanimala sam se stoga da vidim, tko je ta osoba, koja je na nepoznat način tako mnogo ljubavi poklonila. I tada GOSPODIN reče meni:

„Taj čovjek kojega tamo vidiš, je osoba koja je tako nježnu i duboku naklonost i nježnu ljubav imala prema tebi, makar ste vi međusobno bili posve nepoznati i strani, kako je to za čovjeka gotovo nemoguće zamisliti.“

I GOSPODIN mi je pokazao kako se to sve zbilo. Taj siromašan čovjek indijanskog podrijetla živio je na selu podno „Sierra Nevada de Santa Marta“.

Bio je siromašan i vrlo jednostavan seljak. Išao je na svetu misu u selo nizbrdo i na misi je prisustvovao s takvim žarom kako se posve rijetko vidi. Imao je kod sebe dvije novčanice – jednu od 10 a drugu od 5 ondašnjih novčanih jedinica.

Možete li zamisliti da je pri sakupljanju milostinje dao ne novčanicu od 5, nego onu od 10, usprkos svojem siromaštvu.

I nakon mise kupio si je s ono malo preostalog novca nešto kruha i sira. Te životne namirnice su mu zamotali – kako je to običajno na selu – u stari novinski papir od pređašnjeg dana (to je bilo izdanje kolumbijanskog „El Espectador“).

Kada je on na povratku kući htio pojesti nešto od toga i kada je odmotao taj kruh, vidio je na naslovnoj stranici tog izdanja „Espectadors“ fotografiju pređašnjeg dana s mojim pougljenjenim tijelom, kako leži na ulici.

Kada je taj jednostavni čovjek vidio tu fotografiju, čiji potpis pod slikom i tome pripadajući novinski članak nije mogao pročitati i za to nije niti imao vremena, pao je na koljena na zemlju i počeo je tako gorko plakati da mu se srce kidalo.

To je činio s tako velikom, žarkom, nesebičnom i djetinjskom ljubavlju i suosjećanjem, i pri tome je izmolio plačućim glasom slijedeću molitvu:

„OČE nebeski, moj GOSPODINE i BOŽE, smiluj se mojoj sestrici. GOSPODINE, spasi je,

GOSPODINE, ne daj da propadne, GOSPODINE, milostivo je pogledaj i zauzmi se za nju.

Ako spasiš moju sestricu, obećavam Ti, da ću pješke hodočastiti u svetište Buga (Marijansko hodočasničko mjesto na jugozapadu Kolumbije), i ja ću to obećanje posve sigurno izvršiti, ali pomogni mojoj sestrici i spasi je!“

Zamislite samo! Posve jednostavan i siromašan seljak, koji nije vrijeđao BOGA niti psovao, jer je morao podnositi glad i žeđ. I koji je imao nezamislivu moć za istinsku, nesebičnu, pravu ljubav; nudi GOSPODINU da će proći (pješke) našu veliku zemlju da bi izvršio obećano hodočašće za nekoga, kojega on uopće ne poznaje i nikada još u životu nije sreo.

I GOSPODIN mi je razjasnio:

„Pogledaj sada! To ja zovem ljubav prema bližnjemu!“ (…) i odmah na to reče mi slijedeće:

„Ti ćeš se vratiti na zemlju. Ali ti ćeš taj doživljaj ispričati ne samo tisuću puta, nego tisuću puta tisuću. I pri tome će biti ljudi, koji se neće promijeniti, makar su čuli tvoju povijest. Ali takve osobe će s mnogo strožim mjerama biti suđene. Tako će i kod tebe, kod tvojeg slijedećeg dolaska vrijediti strože mjere za tvoje suđenje.“

Također će i pomazanici, a to su bogu posvećeni svećenici GOSPODNJI, biti suđeni po strožim pravilima. I svaki od onih koji budu dobili čudesne milosti Gospodnje u ovom svijetu i za njih budu znali, osjetit će strožu mjeru. Jer nema goreg gluhonijemog od onog koji ne želi čuti.

I ne postoji gore sljepoće od one osobe koja jednostavno ne želi vidjeti.

I sve što sam vam danas ovdje iznijela, moje drage sestre i braćo u GOSPONU, nije nikakva prisila ili prijetnja, kao ni prisila, jer naš GOSPODIN BOG ne treba nas siliti ili nam prijetiti.

Ono što ste danas ovdje čuli ili što ste upravo pročitali, jest vaša druga šansa, jest dana vam prigoda, koju mi svi, vi i ja, trebamo zahvaliti neizmjernoj dobroti našega BOGA.

Iskoristite tu ponudu, možda je to vaša posljednja prigoda za to. I zahvaljujući tom našem dobrom BOGU, ja sam preživjela ono što sam doživjela. I tako vam mogu po milosti BOŽJOJ o tome govoriti.

Jer kad vam bude otvorena „Knjiga života“, svakom pojedinom od vas, naime, kada svaki od vas prijeđe u vječnost, kada umre, svi ćemo doživjeti taj isti proces i mi ćemo sebe vidjeti, kakvi smo stvarno, bez uljepšavanja, s jedinom razlikom, da ćemo također izmjenično vidjeti i spoznati svoje najdublje misli i najskrivenije osjećaje u BOŽJOJ prisutnosti.

Sve će biti otkriveno i ništa neće ostati skriveno ili stavljeno pod stol. I najljepše će biti pri tome, da će svatko od nas izravno stajati pred GOSPODINOM i mi ćemo – doduše svaki pojedinac od svih nas ovdje mi ćemo stajati pred NJIM licem u lice.

I uvijek i uvijek iznova ON nas „zaklinjući moli“ da se obratimo, da se vratimo u kuću Očevu, da dođemo k NJEMU kući, da nanovo počnemo i s NJIM i po NJEMU postanemo nova stvorenja, jer nam to bez NJEGOVE POMOĆI nije jednostavno moguće.

Udijelio GOSPODIN, naš BOG, svima vama u obilju SVOJ BLAGOSLOV i ispunio vas SVOJOM MILOŠĆU.

SLAVA BOGU OCU, koji nas je stvorio i koji nas ljubi velikom nježnošću.

SLAVA BOGU SINU, našem GOSPODINU ISUSU KRISTU, koji nas je SVOJOM patnjom na Križu otkupio od svih grijeha i od svakog blata grijeha oprao i otkupio SVOJOM Predragocjenom, Svetom Krvi.

SLAVA DUHU SVETOMU, koji nas posvećuje, koji nas jača po snazi SVOJIH darova,, koji nas tješi, i stoji uz nas, dok TI, GOSPODINE, ponovno do
đ
eš, kako SI nam obe
ć
ao.

DOĐI, GOSPODINE, daj da se pokaže ČAS, koji sve čini novo i uspostavlja TVOJE KRALJEVSTVO. U čini sve novo i uspostavi SVOJE KRALJEVSTVO LJUBAVI i MIRA.

Amen."

...